

אמי שירי, נ.פ.מ.א.

התצפית את הרכב רק כשעה שהוא עובר לידה. חשבנו שיה יתן לנו די זמן לעבור. בתחילת ההתקוממות היו הנהגים הערבים מכבים פנס אחד, כרי שבתצפית ידעו שמדובר ברכב ערבי. היום עוצרים מחסומי צה"ל מכוניות הנוסעות עם פנס אחד והנהגים נדי רשים לחבר את הפנס השני. שיטה אחרת שבה משתמשים המקומיים היא איתור רצוף בווינקר הימני. נכנסים לכפר כשהמאות פרו על כבר מרחוק. גם על שיטה זו כבר עלו המתנחלים והצבא. יש גם נהגים המפעילים בכניסה לכפר את הצופר. שלושה ציפצופים מהירים כדי שהתצפית תדע שמדובר ב"כרי חותני".

בכניסה לג'נין היה שקט. לא מחסומים ולא צמיגים. נסעתי במהירות 70 קמ"ש, כדי לא ליצור התנגדות גדולה לאכן שעלולה להגיע מהחיות. יד אחת אוחזת בהגה ויד שנייה בכור ננות להגן על הפנים. ליד ובמושב האחורי הוציאו החיילים את נישקם אל מחוץ לחלון בניסיון להפחיד זורקים פוטנציאליים.

עברנו 400 מטר עד שהגיע המטח הראשון. האבנים נחתו מסביב. הגברתי את המהירות והרגשתי שאנו מתחמקים. אכן אחת פגעה בפח. השאר נפלו מסביב. עברנו כבר כ-700 מטר, ואז נכנסנו אל תוך המארב השני. האבנים הגיעו מכל הכיוונים. ירדתי שצריך לעי בור עוד קילומטר אחד. ישבנו כפופים, תמי רנתי בין האבנים ויצאנו גם מהמארב השני. עברנו קילומטר שלם, ואז הגיעה הלכנה. היה חושך והזורק, שלא כחבריי, עמד לציד הכי כיש, מאחורי פחי האשפה וזרק בכיוון ישר. ראיתי את הפגיעה.

לחצתי על הגאז בניסיון להתחמק. צעקתי לחברים שאני בסדר ושיתחילו לירות. שניהם התחילו לירות באוויר. לא ראינו כלום. לא היתה שום מטרה. ירינו מפחד, ונמלטנו כשי האבנים עדיין רודפות אחרינו. עוד דקה ויי צאנו מג'נין.

מטר מגדר המחנה. החישוב פשוט: אם הם משתנים לחומוס שלך, הם צריכים להחזיק בנפרד את הקערה המיועדת לערבים. כדי להיות בטוח צריך לעמוד ליד הרוכן כשעה שהמוכר מכין חומוס לשכניו ולוודא שהחור מוס שלנו יוצא מאותה הקערה.

בכניסה לחנות יושבים שניים. צריך להשי גיח עליהם כשעה שמכניס לנו את החומוס. מגישים למוכר את הצלחת הצבאית הכחולה ומבקשים חומוס. הוא לוקח את הקערה המור נחת על ידו ומתחיל לערבב. אנחנו רגועים. הקערה הזאת היתה בשימוש שוטף. הוא מעיר בכ חומוס וטחינה, ותוך שניות נהפכת העיסה למנה נאה.

לפתע הוא לוקח בקבוק ובו מים עכורים ומתחיל לשפוך לתוך העיסה. הבקבוק נשלף מכין שלושה בקבוקים רומים. שלושתם אינם מלאים. אני מנסה להריח את טיב התוספת. כנראה מיץ לימון מעורב במים, אבל לך תדע. בקבוק אחד יכול להיות מיועד ליהודים. הצלחת מתמלאת. תנועת אצבע אופיינית מסדרת את העיגול המושלם. אחר-כך הוא מוסיף שמן וחותר עגבניות ומלפפונים, ואנחנו חוזרים עם הצלחת לבסיס.

אף אחד לא מצטרף אלינו לחומוס, וגם ניר עושה רושם שאינו רעב. אני מנגב פינה צנור עזה בפאתי הצלחת ונמנע מלספוג את השמן שבמרכז. החומוס טעים, אבל מי אמר ששתן אדם חייב לקלקל טעם של חומוס?

ענת סריגוסקי, העולם הזה

האבן

ל א אבן, לבנה, וראיתי אותה בכל חלקיק מהשניה, שבה עברה את 20 המטרים שבין צד הכביש הימני לבין מרכז השימשה הקידמית של מכונית. נרמה לי שגם ראיתי את הילד שזרק אותה. אבל יכול להיות שזו סתם ערימת עפר, שהיתה מאחורי פחיהובל. עפנו זה מול זה, האבן ואני, במהירות משר תפת של 140 קילומטר כשעה, עד שנפגשנו כקול פיצוץ עז, שזימן את ניצחון האינתיפאדה על הלוחם הישראלי.

ברכתי את הפיאנים הארוכים שיוודעים לעמוד בתקן, ולא יזיפו עם השימשה הקידמית שלי, שהתרסקה כולה והפכה למעטה שלג לבנבן, מבלי שהאבן הצליחה לחזור אותה. בפה הרגשתי את טעם המכה שלא ספגתי, מיששתי את השניים והאף שנשארו שלמים והרגשתי רק את רסיסי ההוכחה על השערות והמרים. אם הלכנה הזאת היתה חר דרת את הוכחות, היינו עכשיו מרוסקים לצד הכביש.

שלושה חיילים במכונית פרטית. מעשה טירוף בשטחים הכבושים, הנשלטים היום כמעט באופן מוחלט עליידי זורקי האבנים. יצאנו עם ליווי עד לצומת הנק, ואחר-כך הרגשנו די בטוחים לעבור את 20 הקילומטר רים עד לקו הירוק. הקטע המסוכן, זה העובר בפאתי ג'נין, אורכו כקילומטר וחצי.

חשבנו, שאם נעבור במהירות בחושך לא יהיה מי שיראה אותנו, ולא יספיקו לזרוק. זילולנו כיעילות ילדי האינתיפאדה.

בכל כניסה לכפר ערבי יש תצפית המור ריעה לכוחות בפנים מי מגיע. בחושך מזהה

האינתיפאדה נגמרה

אמי שירי, נ.פ.מ.א.

את היריעות על סיום האינתיפאדה קראתי למחרת בעיתונים. המקורות היו צבאיים. כנראה ממקורבי האלוף עמרם מיצ' נע, הרוצה לצאת מהגדה בתחושת ניצחון. אם האינתיפאדה הסתיימה, כדאי שתדעו מי מנצח. בכבישי הגדה שולטים הפלסטינים. אי אפשר לנסוע במכונית בעלת מיספר צהוב. גם רכב צבאי אינו יכול לנסוע מבלי שיוזקו עליו אבנים. כל רכב צבאי מינהלתי נזקק לליווי.

הפלסטינים שולטים בכבישים שילטון חלקי כמשך היום ושילטון כמעט מוחלט בלילה. הם שולטים גם בתוך הכפרים פנימה ובמקומות הרחוקים מהצירים הראשיים. למ רות אלפי הלכאים, מאות ההרוגים, אלפי הפצועים, הלחץ הכלכלי — המוראל של תושבי הגדה גבוה והאנשים עומדים כלאח. במילחמה שבין חיילי צה"ל ואלפי הילדים אין תיקו. הילדים ניצחו. הם לא יכולים להפ" סיד.

השמן הסתכל על מפקד-הסיוור. בחיור שקט אמר "גוד נייט", וכנס חזרה לביתו. הכיסאות נשארו לצד המחסום ורק הדגל עוד בער לו בתוך הצמיג שלצד הכביש.

ליהודים יש מיספר צהוב ולכן התצפית מזהה אותם כבר מקילומטר. מה שנותר זה לסמוך על חסינות הזוגיות המיוצרות ביפאן

שמואל שמיטוב